

Na moj glas se zbere pod oknom vsa mnogoštevilna kokošja druhal in glasno kokodajska in se puli za óna zrnca, katera jim vržem. Poznam jih pa vse do jedne. Najmilejša mi je seveda óna beluška z golim, rdečim vratom, ker je moja lastnina, ali mile so mi tudi óne druge. Evo ta pisana je šarčica, ona poleg nje je vúgica, ona katera tako pridno pobira zrnca je čukica, ona s čapico na glavi je kúkmica, a tam so še črnčica, žučica in vidrica. Petelina sta dva; rdeči čukan in beli capasti caplán. Da-si je čukan prav ponosen petelin, vender sva ga s staro gospodinjo obsodila na smrt, zato ker vedno preganja caplana, ki je tak ubožček, da še jednega zrnca ne more mirno pobrati, da bi se óni grdavs ne zakadil v njega. Kadar bomo prvič jedli z veliko žlico, zavijemo mu vrat. Poprej je bil vedno mir, ali odkar je čukan premagal caplana v dvoboji, od tistih mal nima caplan več mirú na dvorišči. Red se pa mora zopet povrniti!

Po našem dvorišči izprehaja se tudi čvetero ščetinastih tovarišev, a to so maleš in rúčko (kodravec) in perájica (z velikimi peraji ali ščetinami) in pa gičica. To so gospoda male vrste, ali velikega trebuha in res dobé večkrat kak zalogajček, samó ne vem, če v njih ali v našo korist, ker so tí ubožčki vže po svojem poklicu obsojeni na grozovito smrt. Nù, mogel bi vam še marsikaj povedati o naših kravicah, katere vsaki dan po dvakrat koracajo mimo mojih oken, kadar trobi vaški črednik na svoj rog. Dragulja je posebno ponosna, vselej hodi prva, menda vže zato, ker nosi zvonec. Bodi jej to veselje!

Zdaj bi na vrsto prišel tudi naš stari sluga Ivo, katerega po večkrat vidim, še večkrat pa slišim pod svojim oknom, povedati bi vam moral kaj malega o našem havhavu „bundašu,“ ki varuje vso hišo, o nadležnih vrabeih, kateri mi ves božji dan prepevajo, in o mnogih drugih stvaréh, ali kdo bi vse to opisal, izmanjkalo bi mi črnila in papirja. Nù o priložnosti pa vender še kaj! Vidíte, otroci moji ljubi, da sem povsem zadovoljen. Kam bi šel iskati si zabave, če je v mojej sobici tako prijetno? In da ni prijetno, kdo bi se usojal trditi? Tega pač ni mati rodila! Toraj, če ne verojamate, pa me obiščite, vrata moje sobice so vam na stežaj odprta. Pridite, le pridite, ne bodete se kesali!

Z a v a s j ó.

R ura vpraša: „Kam, kam, kam?“	Gosa kliče: „Ga, ga, ga!“
Sama še domóv ne znam!“	Li ne veš, kje si domá?“
Purman reče: „Kavder kál.“	Gosman vpije: „Ga, ga, gí — —“
Kaj, kaj, kaj, naj bi se bál!“	Naj domóv te ne skrblí!“

Raca v luži, „vé, vé, vé!
Vse preveveč pogumne sté!
Kdor se dóma bolj drží,
Ogne se nevarností!“

A. K. Sov.

